

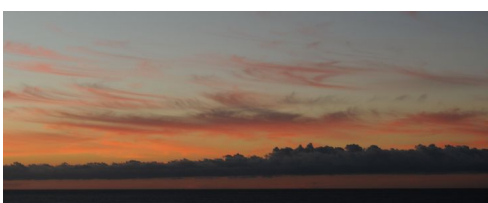
Το Los Cabos, βρίσκεται στο νοτιότερο άκρο της χερσονήσου της Καλιφόρνιας, εκεί που αντικρίζεις μια κάποια βλάστηση. Μέχρι τα τελειώματα του 20ου αιώνα, ήταν μια απομονωμένη αγροτική περιοχή. Κάποια στιγμή η κυβέρνηση, αποφάσισε να στραφεί στον τουρισμό προκειμένου να προσδώσει την ποθούμενη ανάπτυξη στον τόπο.

Άρχισε λοιπόν η οικοδόμηση πάνω στο θαλάσσιο μέτωπο μεγάλων ξενοδοχειακών μονάδων.

Το πιο ακραίο παράδειγμα απ' όσα τουλάχιστον αντίκρισα ήταν, εκείνο στο οποίο καταλύσαμε στο San José del Cabo. Το όνομά του δεν έχει σημασία. Με μονομπλόκ τεράστια κομμάτια, τρία χαμηλά και τρία ψηλά από κάθε πλευρά ενός σχήματος Λ με τα σκέλη προς την παραλία, που δένανε με το κεντρικό κτίριο, το οποίο βρισκόταν στην κορυφή. Με πολλά πατώματα και τυφλά από ανοίγματα στο εσωτερικό (του Λ), όπου δέσποζαν οι κατάσπρες τεράστιες επιφάνειές τους.

Μα και τα μπροστινά ανοίγματα ακόμα και αυτά τις περισσότερες ώρες της ημέρας ήταν σαν μια ενιαία κλειστή επιφάνεια, επειδή είχε στόρια που οι περισσότεροι ένοικοι τα κατέβαζαν για να αποφύγουν τον ήλιο. Οι ενδιάμεσοι χώροι ήταν, τεχνητά πλημμυρισμένες επιφάνειες που έπαιζαν το ρόλο του λαγκούν. Με φαρδιά μονοπάτια για να κυκλοφορεί ο κόσμος προς την παραλία και προς την πισίνα. Τα μονοπάτια, η πισίνα και ο δαιδαλώδης μακρύς δρόμος προς την παραλία όλα βαμμένα μαύρα. Τι είδους επιλογή είναι αυτή σε ένα τόπο που ακόμα και τον Νοέμβριο στις 9 το πρωί έχει 30 βαθμούς;

...ξημέρωμα στον Ειρηνικό

Όλα ασφαλώς, πολύ πολυτελώς διακείμενα. Με λιβάνια να καίνε για το καλωσόρισμα, ευγένεια, χαμόγελα και όλα να λειτουργούν με την τελευταία λέξη της τεχνολογίας. Και έρχονταν οι δύσμοιροι Αμερικανοί τουρίστες, επήγαιναν στην μαύρη, ρηχή πισίνα και άραζαν όλο το πρωινό. Και ήταν νέοι άνθρωποι.

Αργά το μεσημέρι έφτασα, μέχρι τι 19:00 ο χρόνος ήταν ελεύθερος. Μια Corona στο χέρι, το εκτυφλωτικό φως από πάνω, και η παραλία ήταν ο ιδανικός συνδυασμός. Σχετική άπνοια, ζέστη, ήλιος που έκαιγε, το σουελάκι του ωκεανού παρόν, ελάχιστοι κολυμβητές σε μια πολύ εκτεταμένη ακτογραμμή, και μερικοί περιπατητές.

Ντόπιοι μεσήλικες, ντυμένοι με καθαρά λευκά και καπελαδούρα έρχονται με πούρα, αναμνηστικά, ψεύτικα κοσμήματα, μπας και βγάλουν κάποιο μεροκάματο από τους γκρίνγκος. Σου μιλούν ισπανικά, σου δείχνουν την πραμάτεια τους, σου χαμογελούν. Περιορίστηκα σε ένα χαμόγελο και την επίδειξη της φόδρας από τις τσέπες του μαγιώ.

Θυμήθηκα κάτι παρεμφερές, μα τόσο διαφορετικής κλίμακας. Στην παραλία της Γλυφάδας στην Κέρκυρα, πριν από 30 χρόνια, που είχε πια ανεγερθεί το εκτός Ελληνικού μέτρου μεγάλο ξενοδοχείο. Ένας ντόπιος ηλικιωμένος, περπατούσε πάνω στο ακρογιάλι, με έναν εξ ίσου ηλικιωμένο γάιδαρο και φώναζε κάπως ξέπνοα: «τσούκαρο – τσούκαρο» περιγράφοντας την γλυκύτητα των σύκων που διέθετε.

Κοίταζα λοιπόν τον Ωκεανό και προσπαθούσα να καταλάβω πόσο μακριά ήταν οι απέναντι ακτές. Το νερό ζεστό, ευχάριστο, πιο ζεστό από αυτό του Αρχιπελάγους μας το καλοκαίρι, αλλά η άμμος της παραλίας, καμιά σχέση με τις δικές μας, σχεδόν σαν άμμος οικοδομής. Αδιάφορη, τίποτα από το χρυσό το λεπτόκοκκο το δικό μας.

Ξεδίψασα με την Corona, ξάπλωσα πάνω στη ζεστή επιφάνεια και καθώς η αϋπνία με ταλαιπωρούσε τις τελευταίες 40 ώρες αποκοιμήθηκα. Θα έπρεπε να πέρασε κανά δεκάλεπτο όταν ξύπνησα από μια δόνηση που δημιούργησε κάποιο κύμα καθώς έσκασε. Ήταν σαν μικρός σεισμός.

Στο επαγγελματικό δείπνο, όλα με την ακρίβεια που αρμόζει σε αυτές τις περιπτώσεις, μα ήταν θαρρώ η πρώτη φορά που είδα σερβιτόρους με ενδοεπικοινωνία. Τους μικρούς δέκτες VHF στην μέση τους, ακουστικό στο αυτί και το μικρόφωνο στον καρπό όπως βλέπουμε τους ομοσπονδιακούς πράκτορες στις ταινίες.

Στην ενδοχώ ρα.

Πέρα από αυτή τον λεπτό παραθαλάσσιο θύλακα, τα πράγματα είναι διαφορετικά. Η φτώχεια είναι ένα μέγεθος. Η κακομοιριά είναι άλλο. Η νοικοκυροσύνη και η ένα είδος αισιοδοξίας μπορεί να τα απαλύνει και τα δυο. Το εξηγώ: Το να μην έχεις τη οικονομική δύναμη να φροντίσεις το σπίτι σου, είναι οδυνηρό, αν όμως το αφήνεις βρώμικο ή εμφανώς ακατάστατο, τότε σημαίνει ότι έχεις χάσει και την ψυχολογική μάχη. Έχεις αποδεχτεί ότι δεν μπορεί να αλλάξει κάτι. Κάπου εκεί ανοίγει, υποθέτω, το κεφάλαιο έγκλημα, ως ένας τρόπος να ξεφύγεις από τον πολτό της φτώχειας. Την συνέχεια την φανταζόμαστε όλοι.

Είναι και το παρελθόν, που στοιχειώνει το παρόν. Μια χαρά περνούσαν οι αυτόχθονες, είχαν τους θεούς τους, τη γλώσσα τους, τα έθιμά τους, μέχρι που πάτησε το ποδάρι του αυτό το, όπως οι περισσότεροι το αποκαλούν, ελεεινό τομάρι της Ιστορίας, ο Ερνάν Κορτεζ και τους πέρασε λεπίδι, τους κόλλησε αρρώστιες, τους τελείωσε. Τώρα μιλούν Ισπανικά, πιστεύουν με πάθος στον Ρωμαιοκαθολικισμό, γεγονός όμως που δεν τους εμποδίζει να σφάζονται μεταξύ τους, για το ποιά συμμορία θα διαπρέψει στη διακίνηση των ναρκωτικών.

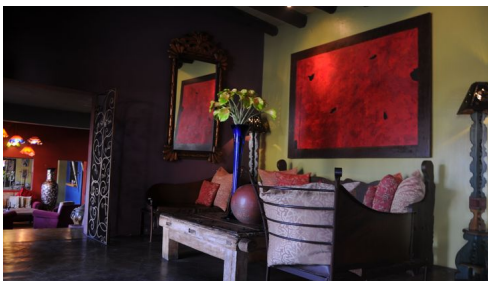
Τα γράφω αυτά, διότι στα 300 χιλιόμετρα που διανύσαμε την επόμενη μέρα στην ευρύτερη περιοχή, τα έβλεπα μπροστά μου συνέχεια. Και είμαι ένα παιδί που μεγάλωσε την δεκαετία του '60 στην Ελλάδα. Οι παραστάσεις μου δεν είναι ξένες με τις εικόνες της φτώχειας. Μολοντούτο, η δική τους φτώχεια είναι διαφορετική. Όπως και όλη τους η ζωή. Κάποια στιγμή φτάσαμε σε μια πολίχνη και σταματήσαμε για αναψυκτικό. Στο Cafe Bar El Mineiro de el triunfo ας καλωσόρισε μια τριάντακάτι ευγενής κοπέλα με μικρά γαλανά μάτια. Από την προφορά ήταν εμφανές ότι ήταν Αμερικανίδα οπότε ακολούθησε ο εξής διάλογος.

- Από που είσθε;
- από το San Fransisco
- και πως από εδώ;
- δεν άντεχα πια την τρέλα του San Fransisco. Έτσι ήρθα εδώ. Δεν είναι παράδεισος;
- όμορφα είναι, αλλά έτσι όπως το λέτε, δεν δικαιολογείται που τόσο αυτόχθονες θέλουν να πάνε εκεί απ' όπου εσείς φύγατε...
- Τι να πω; απάντησε και έτσι έμεινε το μυστήριο.

...στο καφέ - εστιατόριο El Mineiro de el triunfo της αμερικανίδας από τον San Fransisco, ένα εντυπωσιακό κομμάτι ξύλου

Λίγο αργότερα στο Hotel California στο Todos Santos, σε ένα από τόσα ξενοδοχεία με αυτό το όνομα, που διεκδικούν την πατρότητα της έμπνευσης του ομώνυμου τραγουδιού των Eagles, γεύτηκα μια από τις πιο νόστιμες πράσινες σαλάτες της ζωής μου σε ένα τραπέζι που μοιράστηκα με έναν Σλοβένο, δυο Γερμανούς και μια ντόπια γιατρό. Εννοείται ότι η κουβέντα ήρθε και στην Ελλάδα, εννοείται ότι συνέδεσα το χρέος με τις πολεμικές αποζημιώσεις.

το εσωτερικό του Hotel California στο Todos Santos. Όλοι έβγαζαν φωτογραφίες έξω, κάτω από την μαρκίζα

Κι όταν στο δείπνο ο πιο ευρύτερα ενημερωμένος Γερμανός, αργότερα κατάλαβα το γιατί, αφού ήταν ο διερμηνέας, ερώτησε τη γνώμη μου για την Γερμανία, του απάντησα, πως σέβομαι την βιομηχανική παράδοση, την εργατικότητα, την παραγωγικότητα και την πειθαρχία που συνοδεύει το λαό του, αλλά δεν νομίζω ότι δεν θα βρω ποτέ την δύναμη να τον συγχωρήσω για τις συμφορές, τον όλεθρο, τη φρίκη που έφερε στον πλανήτη και φυσικά στο δικό μου τόπο. Του είπα, τέλος, ότι νιώθω ότι καμία δικαιοσύνη δεν αποδόθηκε.

Το επόμενο πρωί,

λίγο πριν την αναχώρηση, η παρέα ήταν ένας 63χρονος Σουηδός και ένας 39χρονος Ινδός. Διαφορετικοί χαρακτήρες. Ο Σουηδός, εύχαρης, εξωστρεφής, κατανάλωσε τέσσερα αυγά μάτια με μια ποσότητα πικάντικης σάλτσα που θα με είχε στείλει για πλύση στομάχου, κάπνισε μερικά τσιγάρα σε ελάχιστη μονάδα χρόνου και είχε χαρούμενα πράγματα να διηγηθεί. Ο Ινδός πιο ιντελεκτουέλ, αλλά ενδιαφέρον τύπος, μαζεμένος, ολίγον σαν να έπαιζε κάποιο ρόλο. Τηλεπερσόνα γαρ.

και κοινή χλωρίδα έχουμε. Βουκαμβίλιες στη reception του ξενοδοχείου

Λιγόστευαν οι ώρες μου στο Los Cabos και το αποχαιρέτησα με την βεβαιότητα ότι δεν το ξαναδω. Αν και ποτέ δεν ξέρεις. Είναι όμως κόντρα σε κάθε πιθανότητα. Στο βανάκι που με πήγαινε στο αεροπυέρτο ερώτησα τον οδηγό, καθώς κοιτούσα το στεγνό αμμώδες άδαφος, κάθε πότε βρέχει. Επτά μέρες το χρόνο ήταν η απάντηση.

Κίνηση αρκετή, με γκρίνγκος που έρχονταν να λιάσουν τα λευκά κορμιά τους. Οι οικογενειάρχες φόρτωναν τα καρότσια στα βαν, οι νεότεροι πιο ανέμελοι, οι ηλικιωμένοι με βήματα αργά. Κάθε ηλικία. Η βιομηχανία του τουρισμού σε μια εικόνα. Θα περνούσαν μια εβδομάδα, δέκα μέρες σε μια στενή λωρίδα χαράς, ήλιου, ανάπαυσης.

Άντε και ξεκίνησε το ταξίδι της επιστροφής. Δυο ώρες αναμονής στο διεθνές αεροδρόμιο του Los Cabos, κι άλλες δύο ώρες μέχρι το Dallas του Τέξας. Μια παράτολμη σκέψη – επιθυμία για επίσκεψη στην οδό Elm, εκεί που πριν από 53 χρόνια, παρά δυο μέρες, οι Η.Π.Α. έχασαν τον [τέταρτο πρόεδρό τους](#), εγκαταλείφθηκε καθώς περιμέναμε στο Fort Worth μια ώρα να βρούμε φυσούνα να δέσουμε, η απόσταση μέχρι την οδό Elm ήταν κάποια 50 χιλιόμετρα και είχε ήδη βραδυάσει.

Άλλες δυο ώρες αναμονής και μια εννιάωρη πτήση για Λονδίνο, στη διάρκεια της οποίας είδα το [ELVIS & NIXON](#) με τον Michael Shannon ως Elvis Και τον Kevin Spacey ως Nixon, να δίνουν ρεσιτάλ υποκριτικής. Η ταινία αναφέρεται στο πραγματικό γεγονός της συνάντησης του τραγουδιστή και του προέδρου στις 21 Δεκεμβρίου του '70 στον λευκό οίκο. Χιουμοριστική, ρέουσα, ευχάριστη σε αφήνει με την ιδέα, ότι αυτοί που θεωρούμε ως κορυφαίους είναι τελικά κάπως διαταραγμένοι για να το πω διακριτικά. Πολλά περισσότερα περί των διαταραχών των επιφανών, εδώ: [David Owen: Ασθε](#)

[νείς ηγέτες στην εξουσία.](#)

Πέντε ώρες αναμονή στο Τέρμιναλ 5 του Χήθρου, μέτρησα, κάποια στιγμή 16 αναχωρήσεις σε μια ώρα.

Άλλες τρεις ώρες και κάτι, στην πτήση της επιστροφής και λίγο μετά την μια την νύκτα το A320 της B.A. ακουμπούσε μαλακά στο Ελληνικό έδαφος.